

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 13)

Theo chân Kiều Thi, Ba Thợ bước vào một quầy hàng bày bán những mặt hàng cao cấp như đầu máy video, máy thu hình màu và các loại cát-sét. Người đang ngồi sau quầy hàng là một thanh niên chỉ mới trạc mười tám, đôi mươi có dáng vẻ bề ngoài dễ coi với nước da trắng trẻo và mái tóc xoăn. Có một điểm đặc biệt là anh chàng này cũng kẻ mắt, tô son và sơn móng tay giống như phụ nữ. Thấy Kiều Thi và Ba Thợ bước vào, thanh niên ấy đứng lên chào rất lễ độ. Kiều Thi quay sang giới thiệu với Ba Thợ:

-Đây là chú Hưng - người giúp em trông coi quầy hàng.

Nói xong, cô ta đi thẳng vào bên trong. Ba Thợ bước theo. Khi đi qua nơi Hưng ngồi, gã nhận thấy anh ta hướng một ánh nhìn khó chịu về phía mình. Nhưng gã không có thời giờ suy nghĩ về biểu hiện đó. Ở bên trong, sau quầy hàng là phòng khách rực sáng ánh đèn với những tiện nghi sang trọng, đắt tiền.

Bằng một động tác đầy kiêu cách, Kiều Thi mời Ba Thợ ngồi xuống chiếc sofa màu nâu. Sau đó, cô ta mở tủ, lấy ra bao thuốc ba số và một chai Martini cùng những chiếc ly viền vàng, đặt lên mặt bàn lát kính. Ba Thợ im lặng nhìn quanh bằng ánh mắt không giấu nổi sự tò mò. Những tiện nghi xung quanh đã nói lên mức sống sung túc của chủ nhà. Bất chợt gã ngó xuống bộ quần áo tầm thường của mình. Cái cảm giác hôm trước lại thức dậy: giữa gã và Kiều Thi bây giờ đã có một khoảng cách xa vời - đó là khoảng cách giữa sự sung sướng, no đủ và sự nghèo túng.

Trưa hôm nay, Kiều Thi đã tìm đến gặp Ba Thợ. Cô ta ngồi ở trong một tiệm cà phê ngay cạnh hẻm, chờ gã đạp xe ra. Cô đề nghị Ba Thợ để xe

đạp lại và ngỏ ý mời gã đến thăm nơi ở của mình để “bàn bạc những chuyện quan trọng”. Ba Thạo nhận lời. Ngày mai gã sẽ lên đường cùng với bọn Tư Bé, Năm Thiện nên hôm nay gã cũng muốn nghỉ ngơi trước khi vào cuộc. Hơn nữa, Kiều Thi là mối hàng. Có thể thông qua cô ta để tìm hiểu thêm về cái công việc mà gã chưa có nhiều hiểu biết này. Vậy là gã gửi xe đạp ở quán rồi ngồi sau xe máy để cô ta đưa đi. Lâu nay, gã cũng đã nhiều lần đi qua đường phố có cửa hàng này nhưng không hề biết rằng đó chính là của Kiều Thi.

Những ý nghĩ chợt ngưng lại khi Ba Thạo chợt nhìn thấy hai tấm hình lớn của hai người đàn ông ngoại quốc lồng trong khung kính treo trên tường. Ký ức vụt sống dậy. Gã như nhìn thấy khuôn mặt với cái cười nheo nheo đầy gợi cảm và ánh mắt lẳng lơ của Kiều Trinh - mẹ của Kiều Thi khi bà ta giới thiệu hai tấm hình này:

-Đó là hai người ba của sắp nhỏ nhà tôi! Lão chồng đại tá của tôi bắt bồ với một con vũ nữ. Bởi vậy, tôi đã tặng lại cho lão một đôi sừng thật đẹp để!...

Những hồi tưởng bị đứt đoạn. Kiều Thi chìa bao thuốc lá về phía gã:

-Anh Ba hút thuốc.. Mà anh đang nghĩ gì vậy?

-À, không - Ba Thạo gượng cười - Tôi đang nhớ lại chuyện cũ. Mới đó mà đã hơn bốn năm rồi...

-Bốn năm mà anh đã coi là chuyện cũ được sao? - Kiều Thi nhướn mày nhìn thẳng vào mắt Ba Thạo - Bốn năm đó cũng coi như một cái chớp mắt thôi hà. Anh coi em có thay đổi bao nhiêu đâu?

Đúng là cô ta không thay đổi nhiều lắm - Ba Thạo thầm nghĩ - Hình như những biến động của thời gian không để lại cho con người này những dấu vết. Cô ta vẫn làm ăn, buôn bán để dành dụm tích góp cho một cuộc sống đơn độc, một tương lai thực ra cũng không có gì là rõ ràng. Nhưng tại sao vậy nhỉ?

Kiều Thi rót rượu ra hai chiếc ly. Cô ta trao một ly cho Ba Thạo rồi nâng cao ly của mình:

-Mừng anh Ba đã trở lại!

Ba Thệu lặng lẽ cụng ly rồi uống cạn. Kiều Thi châm một điếu thuốc, ngả người trên ghế. Cô ta nói trong khi ánh mắt mơ màng nhìn theo những làn khói thuốc bay lơ lửng ở trước mặt:

-Chắc là anh Ba ngạc nhiên vì thấy em vẫn cứ độc thân? Ngay chính em cũng không thể tự trả lời được câu hỏi đó. Hai bảy, hai tám tuổi rồi. đâu có còn trẻ nữa? Cũng đã có không ít người tìm đến, nhưng không hiểu sao họ không thể gọi lên trong em sự rung động của tình yêu. Người ta nói đàn bà thiệt khó hiểu - điều đó có lẽ đúng. Có những người có thể yêu được bất kỳ ai, có thể yêu nhiều người cùng một lúc. Nhưng lại có những người chỉ yêu được một lần - đã trót yêu một người rồi thì không còn khả năng yêu kẻ khác nữa. Điều đó thiệt khó lý giải nhưng hình như đó là sự thật. Như em đây này, em thuộc dạng đàn bà thứ hai. Quá khứ trong em tràn đầy đến mức hiện tại không còn chỗ để chứa đựng. Em thích sống với quá khứ hơn là hiện tại, mặc dù mình vẫn buộc phải tồn tại với hiện tại. Anh Ba thấy lạ không? Nhưng sự thật là như vậy đó.

Ba Thệu vẫn im lặng. Những lời tâm sự của Kiều Thi hình như là chân thành. Nhưng cô ta nói ra như vậy để làm gì nhỉ? Gã ngồi ngả người trên ghế và lại chợt nhận thấy ánh mắt không chút thiện cảm của kẻ đang đứng sau quầy hàng hướng về phía mình. Nổi bần khoản lại hiện lên. Hình như nhận thấy biểu hiện đó, Kiều Thi giải thích:

-Cậu này là em họ của em đó. Vì nhà neo người nên em mượn cầu qua đây trông coi. Người coi trẻ vậy nhưng làm ăn nhanh nhẹn hoạt bát lắm!

Sau đó, cô ta quay trở lại với cái đề tài cũ:

-Đó, cuộc sống của em bây giờ là như vậy đó. Hoàn toàn cô đơn! Cũng giống như anh thôi...

Ba Thệu nhíu mày hỏi lại:

-Tôi?... Cô nghĩ như vậy sao?

-Em biết chứ! - Kiều Thi thản nhiên - Em biết là anh đang cô đơn. Cô

đơn đến mức phải đồng ý cho một ả gái mại dâm sống chung! Nhưng từ nay anh có thể dẹp cái vụ đó lại! Em không thể để cho anh sống như vậy được. Khó coi quá đi!

Kiều Thi nói ra những lời đó bằng một thái độ tự nhiên. Hình như cô ta tự cho mình cái quyền được chăm sóc, được lo lắng cho cuộc đời của Ba Thệu. Điều đó không khỏi khiến cho gã nhếch mép cười. Hiểu nhầm cái cười ấy, Kiều Thi nói tiếp:

-Anh hồng tin sao? Được, nếu anh không muốn đuổi con đĩ đó, em sẽ giúp anh!...

-Cô tính làm gì với cô ấy? - Ba Thệu hỏi.

-Chẳng làm gì hết - Kiều Thi nói lạnh băng - Chỉ cần bỏ ra năm chục ngàn, sẽ có đứa nhận làm ngay thôi!

-Nhưng nếu tôi hồng chịu thì sao đây? - Ba Thệu hỏi lại bằng giọng bỗng trở nên lạnh tanh.

Kiều Thi nhìn Ba Thệu bằng ánh mắt không giấu nổi sự kinh ngạc. Mãi một lúc sau, cô ta mới hỏi bằng giọng sững sờ:

-Nghĩa là... anh thích cái căn phòng ổ chuột đó, thích con đĩ đó hơn căn nhà này và em sao?

Chỉ một chút nữa, Ba Thệu đã nói “Đúng vậy đó!”, nhưng gã đã kìm lại được. Kiều Thi nói tiếp bằng giọng không muốn cho ai cãi lại:

-Ngay hôm nay, anh phải vứt tất cả những đồ giẻ rách trong cái hẻm đó rồi dọn về đây. Chấm dứt cảnh này đi. Em đã ngán quá trời rồi!

Và bỗng nhiên, cô ta nói bằng giọng ghen ngào:

-Em đã chờ đợi anh ngần đó năm trời!... Vậy mà anh coi em không bằng một con đĩ sao?

Ba Thệu trầm ngâm. Từ bốn năm trước, gã đã thấy khó chịu trước lối tỏ tình dữ dội của cô gái này. Hơn nữa, ngày đó gã đã có Thùy Linh. Còn bây giờ thì gã lại đang có Thu. Tình cảm của gã đối với cô gái bất hạnh đó không

có sự đam mê như đối với Thùy Linh thuở nào nhưng cũng không kém phần mãnh liệt. Giữa họ bây giờ đã có một sự ràng buộc. Và cũng như đối với Thùy Linh, mỗi khi đứng trước ánh mắt đầy cam chịu của Thu, gã đều nhận thức một cách sâu sắc về nghĩa vụ của mình. Đó là nghĩa vụ phải bảo vệ kẻ yếu. Và cũng chính bởi vậy, những câu nói và thái độ của Kiều Thi khiến gã liên tưởng tới một màn tuồng cải lương mùi mẫn.

-Nhưng cô đã quên mất điều này - Ba Thạo nói và đứng lên - Từ trước tới nay, chưa bao giờ tôi thuộc về cô cả!

Nói xong, gã thông thả bước ra cửa trước khuôn mặt kinh ngạc của Kiều Thi. Khi gã đã bước ra đường, cô ta mới bật người trên ghế và hét với theo:

-Đồ ngu! Được rồi. Tao sẽ không quên món nợ này!

Ba Thạo vẫn im lặng rảo bước. Trong thâm tâm, chưa bao giờ gã lại nghĩ là mình nợ cô ả này một cái gì - tất nhiên là trừ món tiền mà cô ta đã đưa cho gã bữa nọ.

Khi Ba Thạo đã đi khỏi, gã thanh niên trẻ tên Hưng đang ngồi ở sau quầy hàng vội bước tới lên Kiều Thi. Gã sẽ sàng ngồi xuống bên cạnh cô ta và đưa tay vuốt nhẹ trên mái tóc xoắn tít đang cúi gục xuống thành ghế. Kiều Thi ngẩng lên. Khuôn mặt đầy căm giận của cô ta chợt giãn ra.

Bỗng nhiên cô ta vít đầu Hưng xuống hôn tới tấp rồi bật lên cười như nắc nẻ. Nếu có ai đó được chứng kiến thái độ ấy, chắc hẳn sẽ nghĩ rằng cô ta đã hóa điên!...

Ba Thạo không về nhà ngay. Gã ghé vào trong một công viên nhỏ và chọn một chiếc ghế đá, ngồi im lặng ngẫm nghĩ.

Vào giờ này, công viên vắng lặng. Ánh nắng chiều vàng lách qua những kẽ lá, lốm đốm trên mặt cỏ. Những làn gió lay động và những chiếc lá vàng chậm rãi rơi xuống. Những âm thanh của đường phố đã bị những bức tường ngăn lại phần nào, nghe như đang vọng tới từ một thế giới khác. Một đứa bé

bán thuốc lá cấp khay đi qua. Nó tiến lại trước mặt Ba Thệu. Gã mua một bao thuốc Zet và hộp quẹt, bóc ra mỗi một điếu rồi ngồi ngả người, tựa vào gốc cây sau lưng. Bỗng nhiên, gã ao ước có thể ngủ ngay được một giấc thật sâu để có thể quên đi tất cả. Ừ, giả như có thể quên được tất cả thì sẽ nhẹ nhõm biết bao nhiêu!

Cho đến phút này - khi đã bình tâm hơn và có một góc để mà ngẫm nghĩ, Ba Thệu mới thực sự thấm thía rằng trong cái thời điểm bước ngoặt này, gã đang phải đứng trước một sự lựa chọn. Hoặc là đến với Kiều Thi để bắt đầu một cuộc sống khác, hoặc tiếp tục chấp nhận cuộc sống nghèo nàn bên Thu với những lo toan cơm áo đời thường. Quá nửa đời người rồi, gã đã đi qua biết bao nhiêu thăng trầm của một kiếp sống lầm lỡ và cho đến tận giây phút này, gã vẫn đang tiếp tục phải trả giá cho những lỗi lầm của quá khứ. Ôi, phải chi gã có thể được sống như cái thằng bé bán đậu phộng rang hay bà bán cà-rem kia! Họ cũng chỉ là những kẻ đang ở dưới đáy như gã, cũng phải hằng ngày vật lộn với áo cơm nhưng họ không phải lựa chọn. Họ chỉ có một con đường duy nhất và chính vì thế họ sung sướng. Họ không phải trăn trở, dằn vặt, không bị giằng xé như gã. Ngay chính gã cũng nhận thức được rằng những lời mời mọc của Kiều Thi có sức hút thật mãnh liệt. Nhưng đó là thứ ánh sáng ma quái, có khả năng làm thay đổi mọi thứ - kể cả lương tâm của con người. Nghĩ cho cùng thì mọi cố gắng của gã và của những kẻ khốn khổ khác chính là để vươn tới một cuộc sống đầy đủ hơn. Ấy thế mà gã lại từ chối khi nó đã ở ngay trong tầm tay!

Phải chăng đó là một mâu thuẫn?

Có thể lý giải cho hành động của gã như thế này chẳng: gã không muốn quay trở lại với cuộc sống đầy đủ về vật chất nhưng đen tối, sa đọa về tinh thần. Trong quá khứ, gã đã từng trải qua những năm tháng như thế, kể từ khi người vợ đầu tiên phụ bạc gã, đẩy gã vào một cuộc đời đen tối, một cuộc sống chui nhủi của kẻ phạm tội. Rồi tiếp đó là những ngày sống trong tình cảm vô vọng với Thùy Linh và kết quả là phải gánh chịu nỗi đau tinh thần trước cái chết thê thảm của cô ta. Thùy Linh đã phải trả giá cho những sai lầm của chính cô ấy. Nhưng gã cũng tự thấy mình phải san sẻ một phần trách

nhệm trước bi kịch này. Gã đã không bảo vệ được cô ta trước nanh vuốt của đồng bọn. Nỗi dằn vặt ấy vẫn còn nguyên cho đến hôm nay. Trong số những bóng ma của quá khứ, bây giờ vẫn còn lại Kiều Thi và Tư Bé. Gã muốn xa lánh chúng nhưng dường như số phận mỗi lúc lại kéo gã lại gần với chúng.

Khi chối bỏ yêu cầu của Kiều Thi, gã đã xử sự bằng bản chất của con người mình. Nhưng bây giờ - khi chỉ còn một mình trong công viên vắng vẻ, gã buộc phải suy nghĩ đắn đo hơn, thận trọng hơn. Quan hệ giữa gã với Kiều Thi thực chất cũng là quan hệ với những kẻ sẽ cùng hợp tác làm ăn. Ngày mai đã là ngày lên đường theo lời hẹn với Tư Bé và Năm Thiện. Cuộc sống của gã và Thu sẽ phụ thuộc vào kết quả của những vụ làm ăn ấy. Rồi lại chuyện về nơi ở nữa chứ. Cần phải có ngay một khoản tiền để lo cho xong chuyện đầu đầu này. Chao ôi, lại vẫn là chuyện tiền bạc! Không biết đến bao giờ gã mới có thể thoát khỏi sự chi phối khôn nặn của cái câu chuyện muôn thuở ấy?

(Còn nữa)

Đức Dũng